

MUŠÍ VÁHA

Přišli za mnou kolem třetí hodiny. Za deset minut mi končila hodna a po tělocvičně pobíhalo osmnáct splašených kluků a tři holky. Dal jsem jim poslední úkol, jak se rozhybat, hlavně nohy, aby je pak celý týden nebolely a nechal jsem se školníkem odvést ke svému kabinetu, kde čekali.

Zaraženě jsem tam chvíli stál s ručníkem v ruce a koukal jsem na muže, jenž se představil jako Jaromír Kohl. Hodnost vynechal a na rozdíl od svého kolegy či podřízeného byl v civilu. Mohl mít tak metr sedmdesát pět, postavu kancelářského úředníčka s břichem rýsujícím se pod upnutou košilí a táhlo mu k padesáti. Světlé vlasy měl pečlivě sčesané na stranu a pod očima mu zřetelně pulsovaly váčky.

Potom jsem plynule přešel k umyvadlu a spláchl z obličeje všudypřítomný pot a celodenní špínu. Ručníkem jsem si tváře utřel, a když jsem se otočil, ti dva tam bohužel pořád stáli.

„Nejsem si tak úplně jistý, jestli jste přišli za tím správným. Otce jsem viděl naposled před dvanácti roky a bylo to –“ snažil jsem se zvolit ta správná slova, „-bylo to dost nepříjemný pro obě strany.“

„Vůbec nejde o to, jestli jste ten správný, ale jste *jediný*.“ Policista si dal záležet na tom, aby byl důraz na posledním slově slyšet.

„To já moc dobře vím.“

Chvíli bylo ticho přerušované pouze přešlapováním uniformovaného policisty.

„Dobrá,“ přikývl jsem nakonec, abych ukončil tu tichou minutku, „pojedu. S dovolením vašim autem, já si na žádný z učitelského platu nenašetřil. Ale stejně si myslím, že by bylo nejlepší ho nechat spát. Dělal to úspěšně dvanáct let a já nejspíš nechci vědět, co se mu stalo.“

Stejně jsem ale na sebe hodil čisté triko, lehké kalhoty a na hlavu si nasadil pletenou hučku. Tenhle rok se mi docela nepříjemně rozjel zánět v levém uchu a nemám nejmenší chuť ho dráždit, ať už je venku sebelepší počasí.

„Musíte se smířit s tím, že tu nemám sprchu tak být vámi, nechám v autě stažená okýnka,“ pronesl jsem za chůze.

Oba muži se na sebe podívali, já jim ukázal ven na chodbu a zamkl za nimi.

Svého otce si pamatuji jako despotického uzurpátora, kterému dělalo neskonale potěšení trápit manželku a své jediné dítě. Nebudu tvrdit, že jsem měl špatné dětství. Rodiče nijak neskrývali fakt, že je trápilo úmrtí mého mladšího bratra, který se ve dvou letech neprobudil z komatu po nakažení skvrnitým tyfem, a zásobovali mě vším, co jsem si jako malé dítě vydupal.

Ale nemělo to vliv na to, abych neviděl, jak otec matku psychicky odrovnává a prakticky z ní vytřepává zbytky života. Nenáviděl jsem ho za jeho styl fungování, jímž sebe vyzdvihl na piedestal a svou ženu a dítě držel na obojku, který se nebál podle libosti utahovat. Pomlouval svou ženu před příbuznými, před kamarády i sousedy, ve slabých chvílích dokonce i přede mnou a dělal vše pro to, aby do svých čtyřiceti opustila svět. To mu vyšlo.

Bylo mi devatenáct, když jí ve spánku praskla cévka v dutině lebeční a ona zůstala v krásné růžové košilce ležet v rozválené posteli. Nevstala, aby otci udělala snídani a vyslechla si denní dávku nadávek, ani aby mi vyžehlila vyprané oblečení z předchozího dne. Zůstala tam, kde jsme byli s bratem počati. Na tom samém místě její obvodní lékař stanovil

čas smrti a od té doby můj otec vlastně nepřetržitě truchlil. První dva dny s příbuznými, a poté až do pohřbu se šlapkami, každý den s jinou. Válel se s nimi ve stejné posteli, ze které přesouvali matku do černého pytle, možná ani povlečení nevyměnil.

Pár dní po pohřbu jsem z jejího konta, z něhož jako jediného jsem měl možnost vybírat peníze, převedl všechno na svůj účet. Otec žil prvních pár dní v domnění, že to dělám kvůli dědickému řízení a kvůli dědické dani, ale motiv byl mnohem prostší a mnohem hlubší. Nechtěl jsem, aby mu zůstala jediná koruna, kterou matka procedila svými žilami. Ty jí nakonec stály život.

Otec mě vydědil rok po mém odstěhování do Francie. Důvod udal krádež peněz. To bylo pro úřady dostačující. Peníze hýbou světem a naslouchají jim úplně všude. Nevadilo mi to ani v nejmenším. Věděl jsem, s jakým záměrem jsem do ciziny odcházel. Vydělat si, poznat cizí kulturu a pokud možno zapomenout na tu českou.

To poslední se mi ale tak docela nepodařilo. Po osmi letech jsem se vrátil, protože češství ve mně bylo silnější, než jsem si původně myslel. Nevyhovovaly mi francouzské ženy, viděl jsem v nich něco, co mě už na třetím rande odrazovalo. Nepotřeboval jsem, aby mi vařila guláš se šesti, ale potřeboval jsem vztah spojit s kamarádstvím a francouzské kokety a dámy, z kterých flirtování stříkalo na míle daleko, mi byly z duše protivné.

Po cestě do nemocnice jsem přemýšlel nad věcí, která mi vrtala hlavou od doby, co jsem sedl do auta. Otec bydlel v Praze. To je tři sta kilometrů odsud. Jestli je jeho tělo v místní nemocnici, museli ho najít tady. Co tu tedy dělá? Je tu drobná (asi bakteriálně miniaturní, to je přesnější) možnost, že jel z nějakého důvodu za mnou, ale to jsem si vůbec nepřipouštěl. On nevěděl, kde žiju a já neměl zájem mu to říkat a už vůbec ne zjišťovat, jestli on bydlí pořád v našem starém domě. Takže co se dnes dozvím?

Dojeli jsme na místo a přes pavilon C prošli až do haly s recepcí. Za ní jsme sešli po schodech dolů na pitevnu.

Nevonělo to tam zrovna příjemně.

Smrt beru jako součást života, stejně jako zavazování tkaniček nebo pokus o první pusu. Jenom v tomhle případě už člověk nemá druhou šanci. Když jednou zemře, je to kvalitně, neopakovatelně a napořád. Nedělal jsem si nikdy iluze o tom, že tu mí rodiče budou věčně. Matku jsem sinavou viděl a otce jsem si přál zabít sám tolikrát, že kdyby se dávalo křeslo za myšlenky, byl by ze mě popcorn pro miliony afrických dětí. Ale když jsem teď viděl jeho tělo přikryté prostěradlem, přejala mnou překvapivá studená vlna, která neměla nic společného s místem, kde jsme se nacházeli.

Službukonající doktor nás oba pozdravil. Policistu Kohla zjevně neviděl poprvé. Představil jsem se a on se zeptal policisty, jestli jsem obeznámen se zraněním.

„Nejsem,“ odpověděl jsem místo něj.

„Nuže, pane Trape,“ hlas se mu lehce třásl, když rukou opatrně přejížděl po prostěradle v místech, kde měl otec hlavu, „už jsem doporučoval policii, aby při případné identifikaci zůstala hlava zakryta. Váš otec utrpěl vážná poranění lebky...“

Nejistě se na mě podíval, jak na to reaguju. Nehnul jsem ani brvou a to mu nejspíš stačilo jako znamení, že může pokračovat.

„Taková poranění, která znemožňují nejen identifikaci těla podle obličeje, ale dokonce ani podle zubů. Chrup by v příliš špatném stavu a mandibula prakticky neexistuje.“ Sklonil hlavu dolů a já s ním. Ruku nechal na prostěradle, jen ji posunul ke straně. „Hlavice po obou stranách byly poškozeny, prakticky vyrvány z kloubů. Stejně tak lícni a slzní kosti. Z přední části lebky zbyly pouze střepiny, které byly vtačeny do zbytku hlavy a... znemožnily tak právě přesnou identifikaci.“

Chvilí jsem jen tak koukal na stůl nebo na čem to otcovo tělo leželo a čekal jsem, že mi mozek zavalí miliardy vzpomínek na dětství. Muselo to tak být. Neměl jsem ho rád,

nejspíš jsem ho přímo nesnášel a tenhle den jsem sice nikdy neplánoval, ale představoval jsem si ho, jenže ta zimmice před chvílí někde musela mít původ.

Jenže se nic nedělo.

Nechtělo se mi brečet, ani mě nechytal sentiment. Necítil jsem zadostiučinění, protože už od dětství jsem věděl, že boží mlýny melou pomalu, někdo si je penězi umí i zpomalit, ale stejně nakonec doženou každého.

Kdepak, v tom bylo něco jiného. Byla to čirá zvědavost. Nebyl jsem zvědavý, jak otec pod prostěradlem vypadá, byl jsem zvědavý, kdo mu něco takového mohl udělat. Pokud si otec zasloužil, aby se mu stalo něco zlého, mělo se mu to stát za života matky. Neprál jsem si takhle uvažovat, ale nedalo se tomu zabránit. Pokud měl někdo právo a důvod tohle udělat byla to ona a tehdy bych se jí vůbec nedivil.

Jenže teď bylo o deset let déle a mě sžírala zvědavost, kdo se to opovážil zastupovat spravedlnost.

Policista se ke mně přitočil. „Takže vám teď odkryju tělo od ramenou dolů. Věřím, že vám trup bude stačit na identifikaci.“ Poklepal mi na rameno a já se na něj podíval. „Poslechněte, pane Trape, Stačí jen přikývnout. Chápu, že to pro vás není snadné. Nepotřebuju, abyste tělo odborně prohlížel, tohle je stejně jen formalita a nutná procedura a nikdo vás nebude popotahovat za to, že budete jedním okem šilhat ven z okna.“

„Jsme v suterénu, tady toho moc oknem neuvidím.“

„Ale rozumíme si, ne? Stačí jen přikývnout a vrátíme se zpátky. A pak už to zase bude jen na nás, nikdo vás nebude obtěžovat, s otcem nejste deset let v kontaktu.“

„Já to zvládnu,“ řekl jsem klidně. A pravdivě. Třas trochu přetrvával, ale nebránilo mi to v koukání na jedno ztuhlé tělo.

„Dobře.“ Policista přikývl a doktor odhrnul od nohou prostěradlo a přehodil ho pomalu přes obličej. Nechal ho viset z lůžka dolů jako závěs.

Naskytl se mi pohled na vyhublý trup. Navrchu byl bílý se spoustou skvrn a dole fialové jako lilek. Přesně tohle jsem si pomyslel.

Postoupil jsem trochu dopředu a naklonil se. „Vypadá to, že otec před smrtí trochu strádal. Pamatuju si ho jako silnějšího. Ne moc, ale trochu určitě.“

„Lidi se za deset let změni,“ pronesl potichu doktor.

„To nepochybně.“

Policista k němu přikročil a chytl cíp prostěradla, ale já jsem ho zarazil. Rozhodně jsem tu neskončil, a jestli mě nepřesvědčilo to menší břicho, hádal jsem, že dalšímu důkazu se to podaří.

„Můžeme ho otočit?“

Kohl se podíval na lékaře a ten pokrčil rameny. „Nevidím důvod, proč bychom nemohli.“

Každý přistoupil k tělu z jedné strany a já sledoval, jak mu dávají pravobok. Horní část těla, přikrytá bílou látkou se otočila na stranu, ruka se trochu svezla z lůžka dolů, ale pak už trup s lehkým žuchnutím dosedl a já jsem se k němu už podruhé sklonil.

Přivolal jsem si policistu a ukázal jsem mu na kostrč. „Vidíte tady dole? Otec byl samoléčitel. Nesnášel doktory,“ zvedl jsem omluvně pohled k lékaři u hlavy lůžka, „bez urážky. Ale prostě jim nevěřil, a když nemusel, k žádnému nešel. Když mi bylo asi patnáct, spadl po deseti pivech někde za městem na drát čouhající ze země. Mohl být rád, že si neporanil páteř. Samozřejmě s tím měl jít do nemocnice, ale to on by nikdy neudělal. Donutil mámu, aby mu to ošetřila, stáhl to obinadlem a do měsíce tam měl nejen krásný zánět, který pak už ambulantně léčit musel, ale i pět centimetrů dlouhou jizvu.“

Kohl si sundal čepici a položil ji na stůl vedle sebe. Moc dobře viděl, co jsem mu ukazoval a nejspíš se mu to ani trochu nelíbilo.

Na tomhle těle nebylo po jizvě ani památky.

„Nevím, kdo to tady leží,“ pronesl jsem do ticha, „ale můj otec to není.“

Jediný člověk, na kterého jsem se za těch deset let uvázal, pokud se to tak dalo říct, měl blondáté dlouhé vlasy, oči barvy kakaové čokolády a prořízlou pusou. Ta mi teď dávala po telefonu zabrat a já měl co dělat, abych stíhal odrážet její výpady. Nebyly míněny zle, byl to prostě náš styl, takhle se kočkovat.

Jitku jsem poznal před rokem v nedalekém baru, kde si přivydělávala, aby zvládla vysokou školu bez pomoci rodičů. Za měsíc jí mělo být sedmadvacet a za půl roku už měla bydlet se mnou. To, co mezi námi bylo, se nedalo definovat jako vztah. Určitě tam byla láska, vzájemná sympatie a potřeba toho druhého, ale všechno okolo toho bylo vystavěno na chemii a tak jsme to také brali. Ani jeden z nás toho druhého nesvazoval. Nebránili jsme si naprosto v ničem. Vyhovovali jsme si v sexu, v názorech a ve společném soužití, ale tak trochu jsem cítil, že jednoho dne přijde Jitka s tím, že někoho poznala a že bude potřeba tuhle šarádu ukončit. Nebo se to možná stane mně, kdo ví, co bude za pár let.

„Takže jestli to správně chápu, Adame, jdeš najít svého tátu, který je možná mrtvý. Abys mi rozuměl, je mi moc líto toho, co ses dneska dozvěděl, ale nějak mi uniká smysl toho všeho.“

Slyšel jsem, jak tam něco prská na sporáku. Takže páteční kuchařský koutek bude dneska beze mě.

„Kdybych ti to dokázal spolehlivě vysvětlit, tak to udělám, zlato. Ale pravdou je, že tam jet prostě chci a sám nevím proč. Asi jsem zvědavý. To chlapi bývají.“

„To bývají ženský, vás do toho netahej.“

„Tak jsem napůl ženská.“

„Přijdeš o provensálské steaky s ančovičkovou pastou.“

„To zní...“ chvíli jsem volil to správné slovo a pak jsem to rovnou vyplivl, „to zní nechutně.“

Rozesmála se. „Jestli to bude hnusné, tak pošlu tomu televiznímu kuchtíčkovi v balíčku krvavé kravské srdce s vyrytým jeho jménem. Jeho bandě kamarádů to podle všeho chutnalo.“

„A co mají v televizi říkat? Vaříš hnusně, Pepo, můj pes by to nepoužil ani jako toalet'ák?“

„Odbíháš od tématu.“

To byla pravda. Moc se mi to rozebírat nechtělo. „Zkrátka to beze mě budeš muset pár dní vydržet, Jituško.“

„A co tvůj oddíl?“

„Máme hodinu až ve čtvrtek a do té doby hodlám být zpátky.“

„A co si myslíš, že zjistíš?“

To byla otázka dne.

Když jsme dorazili v policejním autě do města, Kohl se mě zeptal, kam chci hodit. Nechal jsem se odvézt na náměstí, a když jsem vystupoval, policista mě upozornil, že vzhledem ke změnám v případě se mi ještě ozvou. Nejspíš brzy.

„Chápete vůbec, co z toho všeho plyne?“ zeptal jsem se ho s rukou položenou na střeše auta. Jeho kolega seděl s bojovným výrazem v obličeji za volantem a vypadal, že dost spěchá.

„Chápu, že váš otec nejspíš žije. Gratuluju.“

„Ale proč? On nikdy nebyl kamarád do deště, ale že by se pletl do nějakých křiváren, to určitě ne. Držel se svého kopyta. Pěkně do hospody mezi kamarády, pár lidí pomluvit a pak domů zgustnout si na manželce.“

„Lidi se mění, víte?“ Hlava mu koukala ze dveří a oči si musel zakrývat před světlem z pouliční lampy. „Tak jak říkám, my se vám ozveme.“

„Počkejte,“ sklonil jsem se do dveří. „Mně to nedává smysl. Otec bydlel v Praze, sem určitě nepřišel za mnou, přestal jsem pro něj existovat. Ale jak už jste říkal, našel jste tělo tady. S otcovými doklady v kapse. Proč až tady? Napadá vás důvod?“

„Důvody se budou řešit při vyšetřování. Teď určitě není čas na spekulace. Nezlobte se, ale my spěcháme. Budeme vás určitě informovat o postupu a očekávejte předvolání. A děkuju za váš dnešní čas, hodně jste nám pomohl.“

Vysunul ze dveří ruku a já mu ji pevně stiskl. V ruce mi zůstal papírek s telefonním číslem.

„Stačí prozvonit, je firemní. Kdykoli, odkudkoli. Pondělky mám volné, středy trávím na kuželkách a soboty mívám pohotovost. A nemějte obavy, my to prošetříme.“

„Snad máte pravdu. Mějte se.“

Z náměstí jsem to vzal rovnou na poštu a našel si telefonní číslo na otcova bývalého spolupracovníka. Trávili spolu víc času než se svými rodinami a jestli o něm někdo něco ví, tak je to on. Nebyl jsem si tak úplně jist, co mu o mě otec napovídal, jakého křiváka ze mě udělal, ale musel jsem to risknout. Ivan Lojda to zvedl prakticky okamžitě. Po zdvořilostních otázkách typu „jak se máte co děláte manželka nezlobí?“ jsem přešel k věci a zeptal jsem se, zda neví, jestli bydlí otec v našem starém domě.

„Kdepak, Adámku,“ zahlásil z druhého konce a já dělал, že tohle oslovení neslyším, stejně jako jsem to dělával před dvaceti lety, „váš dům zbořili po povodních kvůli špatné statice. Taťka je teď v jednom bytě v Nuslích.“

„Takže se vídáte?“ zeptal jsem se opatrně.

„To ne. Teda vídali jsme se, ale potom, co se odstěhoval, jen zřídka. Tak jednou za čtvrt roku. Zašli jsme na pivo a tak. Ale pak už to pro něj bylo daleko, tak cesty omezoval a teď už jsem ho neviděl dobrý rok. Chceš za ním jít?“

„Já nevím,“ odpověděl jsem popravdě.

Chvíli bylo ve sluchátku ticho. „Nevím, jestli to je dobrý nápad,“ ozval se Lojda nakonec. „Já proti tobě nic nemám, to přece víš, ale tvůj táta o tobě nemluvil hezky.“

„Já vážně nevím, co bude. Jen chci vědět, kde bydlí a dál se uvidí. Taky nemám potřebu mu dávat dárek k vánocům, to mi věřte.“

Věřil mi to a potom jsme si ještě asi deset minut povídali. Když jsme skončili, měl jsem peněženku bez drobných a v kapse papírek s napsanou adresou. Ten jsem teď žmoulal v ruce a cítil z Lindy nechuť k tomu, abych odjížděl. Bylo to poprvé, co mi něco vmlouvala, a já nevěděl, jestli to je proto, že nechtěla, abych odjížděl, nebo proto, že chtěla, abych zůstal. Věděl jsem, že mezi těma dvěma přáními je tenká hranice, hlavně v našem vztahu a já se ji bál překročit. Hlavně proto jsem věděl, že pojedu.

„Tak se prostě v pořádku vrať,“ řekla nakonec.

„Vrátím. Jen jestli dovolíš, skočil bych si k sobě pro čisté oblečení a poprosím o auto. Hodně snažně poprosím. A třeba ochutnám ten tvůj ančovičkový experiment.“

Najít otcovo bydliště nebylo tak těžké. Nastavil jsem si v autě navigaci a milá robotická paní mě poklidným tempem dovedla přes celé město až před oprýskaný nárožní dům s dveřmi, které musely pamatovat obě války.

Dole na zvonkách jsem našel jméno Trap, bylo značně vybledlé a neumětelsky napsané. Zkusmo jsem na něj zazvonil, ale nepředpokládal jsem, že by někdo reagoval.

Proto mě zaskočilo, když se ozval suchý chraptivý hlas. „Prosím?“

Najednou jsem nevěděl, jak zareagovat. Nezdálo se mi to, že by to byl otcův hlas, ale jak už jsem včera slyšel od Kohla, lidi se mění. „Kdo je to?“ *Výborně, chytráku, zvoníš lidem na zvonek a ptáš se, kdo je. Vrať se na strom.*

„To se... vy... jděte pryč.“

A cvaklo to.

Tak jinak. Zazvonil jsem na jiný zvonek a řekl, že nesu letáky. Stupidní, ale účinné. Zabzučelo to a vešel jsem do studené haly s dvanácti schránkami na levé stěně a nástěnkou na té pravé. Jeden papír hlásal, že **osoba, co rozbila výtah, je všeobecně známa** a pod tím někdo připsal černým fixem **LEDA TAK HOVNO, ANALFABETE**. Nájemníci jsou všude stejní, pomyslel jsem si.

Minul jsem výtah a vzal to po schodech nahoru. Zarazil jsem se ve třetím patře, kde byla na chodbě krásná cedulka s rozpisem služeb. Malý panáček s otočnou hlavičkou a obnaženým penisem, kterým ukazoval, kdo má který den službu. Pousmál jsem se a pohled mi sklouzl na dveře, kde bylo vedle jména Dostál připsáno *správce*. Po chvílce váhání jsem se rozhodl zaklepat.

Nevím, jak jsem si správce představoval, ale určitě ne jako dvoumetrového habána v saku a s kufříkem. Otevřel mi skoro dříve než jsem položil prst na dveře. Posunul si na nose brýle, které mu sklouzly na špičku, a zadíval se na mě zvidavýma očima.

„Potřebujete něco?“

„Hledám otce. Podle zvonku jsem tu správně. Jmenuje se Zdeněk Trap.“

„Bydlel tady, patro nade mnou.“

„Takže se odstěhoval?“

„To nemám tušení, jen už tam není. Můžete přijít jindy? Spěchám do práce.“

Chtěl zabouchnout dveře, ale já se postavil tak, že se nedostal ke klice. „Asi tomu dost dobře nerozumím. Bydlí tu můj otec nebo nebydlí?“

Muž si povzdychl a ramena mu trochu povadla. „Poslechněte – váš otec nebyl ideální nájemník. Platil pozdě, někdy měl dva tři měsíc skluz. Mně tu stojí dva byty a nemůžu si dovolit další volný, takže jsem ho prostě pronajal dalšímu.“

„Asi jsem pořád mimo,“ poznamenal jsem.

Po schodech seběhl muž ve sportovním, pozdravil se se správcem a zmizel o patro níž.

Chvíli se nic nedělo a nakonec správce přikývl. „Dobrá, deset minut. Pojd'te dovnitř.“

Vešel jsem do prostorného bytu, osvětleného pouze pouliční lampou. Nechal jsem se dovést do pokoje, kde se válela po zemi spousta krabic a igelitových tašek. Správce rozsvítil malý lustr u stropu a ukázal na dvě papírové krabice hned u dveří.

„Tohle je vašeho otce.“

Ve svém životě už jsem spal na lavičce v parku, to mi bylo osmnáct let, a ve svých třidvaceti jsem nocoval tři dny ve Francii v uličce za pizzerií, kde jsem pracoval.

Nocleh v autě pro mě byla premiéra.

Zkoušel jsem se správcem vyjednat na pár dní jeden z jeho volných bytů, ale byl neoblomný. Všechny prý byly uklizené a připravené pro další nájemníky, a jestli nezaplatím aspoň na měsíc dopředu, tak mám smůlu. Když mi oznámil, o jakou by šlo částku, skoro na mě šly mrákoty. Nejspíš si spletl svůj dům před demolicí s pětihvězdičkovým hotelem.

Nicméně jsem se aspoň dozvěděl podrobnosti otcova pobytu.

Bydlel tam prý asi dva roky a kromě toho neplacení s ním jiné vážné problémy nebyly. Nekradl v domě, nedělal hluk, nechodil opilý a nekouřil na chodbě. Dokonce i pravidelně vytíral. A pokud má nějaké problémy, tak ho do nich dostaly určité peníze, poznamenal správce.

Někdy před měsícem a půl si prý uvědomil, že otce dlouho neviděl. Jeho schránka dole u dveří byla nacpaná k prasknutí, tak z ní aspoň průběžně odebíral ty zásilky, které vyčnívaly ven, a nechával je u sebe doma. Před čtrnácti dny, to ale už prý nevydržel.

„Nebyl jsem si jist, jestli dělám správně.“ Jak jsem později zjistil, byl nejen správce, nýbrž i majitelem celého domu. „Váš táta byl vcelku bezproblémový, ale mně stály peníze. Nezaplátil dva měsíce a s tím dalším, kdy se vůbec neobjevil, to byly tři. Tři měsíce prostojů, bez ochoty, bez nějakých vyhlídek. To už člověk nemůže nechat jen tak být. Tak jsem byt otevřel, vyklidil, většinu věcí jsem mu vystěhoval do sklepa a zase ho pronajal. Ona to není žádná sranda v dnešní době. Bytů je spousta a zájemců málo. Jeden chlap se odstěhoval minulý týden a jeden tenhle přistěhoval. Ale jinak je to bída s nouzí, člověk aby lidi k bydlení přemlouval.“

„Vy jste věděl, že se váš nájemník měsíc neobjevil a nikde jste to nehlásil?“ zeptal jsem se pomalu. „Otec tu bydlel dva roky, pak najednou nepříjde a vy jen vyměníte zámek a hotovo?“

Pokrčil rameny. „Co vám na to mám říct? Kam lidi odcházejí, je mi jedno, pro mě je důležitý, jestli přicházejí.“

„A to vám nebylo divný, že všechny věci v bytě zůstaly?“

„Jak mám vědět, jestli jsou všechny? Já s ním nebydlel, třeba si s sebou půlku věcí odnesl a nechal jen krámy.“

„Tomu sám nevěříte.“

„Myslím, že na tom vůbec nezáleží. Víc vám asi nepomůžu. Zajděte tady kousek na konečnou metra, u výstupu je hospoda Černý Jelen. Chodil tam každý den. Třeba tam někdo bude vědět, kam zmizel.“

Takže jsem teď seděl v autě naproti hospodě, respektive bývalému výměníku předělaného do hospody a na klíně jsem měl složenky a papíry vyházené z krabic. Drtivá většina z toho byly nezaplacené účty a složenky, pár smluv s různými společnostmi a potom spousta knih. Nic užitečného.

Otráveně jsem vykoukl ven na dveře hospody. Tohle nemá smysl. Nejdřív zkusím lidi uvnitř. Jestli tam chodil pravidelně, museli ho znát. A jestli ho znali, mohli by vědět, kam se tak zatraceně rychle a bez jakýchkoli prostředků vytratil.

Knihy a složenky jsem narval pod sedačky, aby nikoho přes okno nelákaly, vystoupil jsem a zamknul. Viděl jsem, že za okny hospody už to žije. U jelena postával muž v čepici s kšiltem otočeným dozadu, kouřil a s někým telefonoval. Když jsem okolo procházel, zvedl jen hlavu, odklepl cigaretu do popelníku a s telefonem se odvrátil.

Uvnitř to vypadalo mnohem přívětivěji než bych zvenku hádal. Lokál byl velký a za barem se všechno snažili stíhat malý nahrbený chlápek se servírkou, která mohla teď někdy dochodit školu. Vypadala na patnáct, takže jí bylo osmnáct, hádal jsem. Měla malý pihovatý nosík, blondaté vlasy vzadu stažené modrou gumičkou, a když okolo mě procházela s plným podnosem panáků, příjemně se pousmála.

Dokráčel jsem k baru a zabral jednu z mnoha volných židlí. Lidé tu raději seděli u stolu, jak jsem si všiml. Obsazené byly skoro všechny.

Servírka se vrátila, něco si odškrtla na papírku u pípy a koukla na mě.

„Co si dáte?“

„Pivo.“

„Desítku, dvanáctku?“

„Desítku, díky.“

Přikývla a vzala čistou sklenici. Když byla s pivem asi v půlce, zeptal jsem se, jestli můžu mít otázku.

„To už máte, ne?“ Pohled měla upřený na pípu a já nevěděl, jestli si ze mě jen tak utahuje.

„Dobrá, tak můžu mít ještě jednu?“

„To už bude třetí.“

Koukal jsem na ni a nevěděl, co říct. Pomalu se rozesmála a postavila sklenici přede mě.

„Trochu nadhledu by to chtělo.“

„Dneska už na něj nějak nemám sílu,“ řekl jsem po pravdě.

„Těžký den?“

Usrkl jsem pivo a jazykem slízl pěnu ze rtu. Pokýval jsem ze strany na stranu. „Jak se to vezme. Ale byl jsem dlouho za volantem, jedu z Písku a mám v hlavě trochu guláš.“

„No jo, čtyři sta kilometrů v nohách. Teda v pedálech. Tak se ptejte.“

„Vážně můžu?“ zatvářil jsem se naoko překvapeně. Když mlčela, raději jsem pokračoval. „Chodíval sem jeden pán. Kolem pětapadesáti, určitě byl šedivý, možná plešatý a při těle, ale možná zhubnul.“

„To mi má pomoci ho identifikovat?“

„Asi nic moc, vidíte?“

Začala dávat na ták další panáky a prohlížela si mě. „Tady to není žádný pajzl, ale stejně nevypadáte, že byste se tady cítil jako doma.“

„Doma nemám dvacet chlapů se zpoceným podpaždím.“

„Tomu říkám chuťovka.“

Zase jsem si nebyl jist, jestli je v jejím hlase nějaká ironie. Byla naprosto nečitelná. Naložila všechnen alkohol, a když procházela okolo mě, ukázala na jejího kolegu, který se bavil s partou mužů u stolu vzadu u stěny.

„Jsem tady necelý měsíc, moc lidí tu ještě neznám. Pošlu vám Benyho, je tu pečený vařený.“

„Díky.“

Beny byl sice malý vzrůstem, ale hlas měl ostrý jak žiletka. Nevypadal, že by mu vadilo, že se na někoho vyptávám. Přišel ke mně, sedl si na stoličku vedle a panákem, kterého jsem si všiml až teď, si tůkl o mé pivo.

„Na zdraví.“

„Na vaše. Omlouvám se, že vás sem tahám, jen někoho hledám.“

„Serte na omluvy, to je cesta do pekla. Za to vám nikdo nic nedá. Kdo to má bejt?“ Kopnul do sebe hnědou vodu a vyšpulil labužnický rty. „Výhoda majitelů. Můžu si chlastat, jak chci, a nikdo na to nemůže říct ani popel. Tak kdo?“

„Zdeněk Trap. Když jsem ho viděl naposled, už šedivěl, měl-“

„Už tady přes měsíc nebyl,“ nenechal mě domluvit, „což je zvláštní, protože předtím tady pochlastával furt, měl játra z olova. Polovina těch chlapů, co sem dennodenně lezou, hovno vydrží, po sedmým kousku jsou zralý na rakev a bibli, ale Zdeněk vydrží chlastat celou noc, odejde po svých a ještě vám spraví jednou rukou hodinovej strojek.“

Sáhnul pod bar a vytáhnul láhev. Potom se na mě zahleděl, zamračil se a láhev položil.

„Doprdele,“ zaklel, „vy jste jeho syn.“

Přikývnul jsem. „Už to tak bude. Mluvil o mně někdy?“

Poprvé jsem u něj viděl, že je zaražený. Nakonec mlčky znovu popadl láhev, vrchovatě si nalil a klepl panákem o můj půllitr. Potom vstal ze stoličky, poplácal mě po rameni a ukázal na konec lokálu. „Pro někoho dojdu, takže sedte a ani se nehněte.“

Pihovatá servírka mi donesla třetí pivo. Chutnalo mnohem lépe než první.

Naproti mně seděl asi padesátiletý chlap v džínové soupravě. Vypadal, že utekl z nějaké vietnamské tržnice. A měl zřetelný náskok v pití. Koukal do svého piva, ale aspoň občas zvedl pohled na mě.

Ze začátku se zdálo, že ho nezajímám ani já, ani problémy, s kterými jsem za ním přišel. Ale jak mi vysvětlil Beny (a taktéž mi vysvětlil, že se jmenuje Benedikt, ale pod pohrůžkou smrti všem zakázal mu tak říkat), klame tělem. Je to místní figurka. Vlastně nejen místní, opravil se, má projeté všechny „frekvenčně zajímavé“ hospody v téhle čtvrti. Sem chodí pravidelně v pondělí a sobotu. A jestli někdo zná Zdeňka líp než všichni ostatní, tak je to on.

Jmenoval se Michal Stejskal a už deset minut v kuse nepřetržitě hovořil. Beny se na mě od baru culil. Jestli mi tím chtěl dát najevo, že mám, co jsem chtěl, tak se to minulo účinkem, já si o otci chtěl poslechnout cokoli.

„Dobrej chlap, dobrej chlap,“ přikyvoval Stejskal. Pivo mu stékalo po bradě, tak si ho rukávem džínové bundy utřel. „Znám pár křiváků, znám i uchcaný ufnukánky, který ti za rohem bodnou kvůli jednomu cigu do zad kudlu, ale on byl dobrej.“

Nevyvracel jsem mu to, jen jsem poslouchal.

„Jen vážně nechápu, proč všem tvrdil, že nemá syna. To, že spolu nemluvíte, ještě neznamená, že neexistujete.“

„Vydědění je asi trochu silnější kalibr,“ oznámil jsem.

„Ale žijete.“

„Asi ne podle něj. Mluvil s vámi o sobě? Nezmínil nějaký svoje plány?“

„Se mnou o sobě všichni mluví, chlape, jsem hromosvod jejich sraček.“

Chraplavě se rozesmál a pohodlně na židli opřel. Když jsem nereagoval, vrátil se do původní, spiklenecky nahrbené polohy a vážně pokračoval:

„Vždycky tvrdil, že je spokojenej. Pokud odněkud nemusí, tak se nikam nehrne. Dvacet let žil spokojeně v jednom baráku a odstěhoval se, až když se mu začal hroutit pod prdelí.“

To už jsem slyšel od Ivana Lojdy.

„Dokonce má prý v domě spřízněnou duši. S nějakým sousedem měli velký plány, chtěli začít v něčem podnikat. Ale byl hroznej tajnůstkář, tak si podrobnosti nechal pro sebe. Jenže kdyby ty plány byly tak skvělý a světoborný, tak by přece nikam nemizel, no ne?“

„A neříkal, jak se ten souseď jmenuje?“

„To právě ne.“

„Správce mi říkal, že měl problémy s penězi. Mám v autě spoustu jeho složenek, neuhradil několik splátek na půjčku, kterou si vzal loni a je tam několik telefonních účtů. Kdo by s ním chtěl jít do nějakého obchodu?“

„Vždyť to nemusel nikdo vědět, ne?“

„Platil pozdě nájem. Měl problémy s financemi celkově, a když to věděl jeho správce, tak to věděl celý barák, o tom jsem přesvědčenej.“

Chlapík zvedl ruce a ukázal na mě. „Jooo... vy jste tu jeho syn, vy ho znáte líp.“

„Právě že za poslední roky už moc ne,“ povzdechl jsem si.

Stejskal dopil pivo a prázdnou sklenicí bouchnul o stůl tak hlasitě, až se na něj od baru podívala servírka. Její zamračený pohled mluvil za vše. Stejskal se na dálku omluvil a potichu to doprovodil dovětkem, že tady má někdo červenou řepu na zahrádce. Nepřišlo mi to vtipné, ale jemu evidentně ano, protože se pořád zlehka usmíval.

Potom mi položil svou ruku na předloktí, a i když jsem měl velkou chuť ho setřást, odolal jsem.

„Co takhle ještě jedno pivečko?“

„Díky, už mám dost,“ odpověděl jsem podle pravdy. Bylo půl deváté a já se docela těšil do auta.

„Já myslel mně.“

„Jo aha.“ Zarazil jsem se. „Klidně si dejte.“

„Na vás?“

„Klidně si ho dejte i na mě, ale platíte si ho sám.“

„To jako vážně? Vždyť si tady s váma půl hodiny povídám,“ řekl uraženě.

„O čem? O tom, jak jste tady s tátou chlastali, kecali o životě a otravovali ostatní? Řekněte mi něco, co mi ho pomůže najít, a já popřemyslím o dalším pivu.“

Zatvářil se napůl zadumaně a napůl ospale, ale spíš to vypadalo, že se o něj pokouší infarkt. Zfialověly mu tváře a na bělmu naskočily žilky. Ale nakonec se usmál a opět se mi pokusil dát ruku na tu mou, jenže tentokrát jsem mu ji bez milosti sundal. Najednou se mi zdálo, že je nasáklý pivem a nějakým odporným oděrem žluče, kterým jsou cítit jediné lidé, kteří tráví po hospodách veškerý čas a pospávají, kde se dá.

Roztáhl ústa od ucha k uchu a já viděl, že chrup má našťestí v pořádku. Zázrak u chlapa jeho typu, každý druhý už by měl zuby jak noty od klavíru.

„Tak já vám něco řeknu, Aleši.“

„Adame,“ opravil jsem ho.“

„Před měsícem mi říkal něco, co by vám možná mohlo pomoci.“

„Pokud se nepletu, tak před měsícem už tady nebyl.“

„Tak možná před dvěma.“ Zatvářil se otráveně, ale na mně to ani nemusel zkoušet.

„Chcete to slyšet nebo ne?“

„Chcete to pivo nebo ne?“

„Tři. Jedno je jak slza pětiletý holky.“

„To je docela nechutný. Jedno bude stačit.“ Už mě ten chlap přestával bavit. Možná to bylo tím, že střízlivěl. Dokud měl alkohol v krvi, byla s ním větší zábava. Nebo alespoň uvažoval normálně.

„Mám doma pěknou fuchtli a víte, co to je za život?“

„Ztratil se mi otec a přespávám v autě tady přes ulici.“

„Dvě a jsme domluvený.“ Podal mi přes stůl ruku, kterou si těsně před tím utřel do kalhot.

Nereagoval jsem na ni, ani na jeho větu. Chvilí nervózně cukal rameny a nakonec napřaženou ruku stáhl a trochu zvadle přikývl. Položil jsem na stůl peníze na jedno pivo.

„Určitě ty další dvě vytáhnete z někoho jiného. Tak co to máte?“

„To už je trochu dýl, ale mluvil o tom, že jeho soused má chatu někde v jižních Čechách, někde u Písku. A že tam s ním pojedou na víkend ukuchtit ten jejich slavný podnik. Jako že tam některý víkend spolu pojedou. Takže jasný? Když se poptáte, kterej z jeho sousedů má chatu u Písku, mohlo by vám to k něčemu být, ne?“

Přikývl jsem hlavou. „To by mohlo,“ uznal jsem, „to by vážně mohlo.“

Pak jsem vyndal stokorunu, položil jsem ji pod kulatou padesátikorunovou minci a pobaveně sledoval Stejskala, jak se tváří, jako by vyhrál zájezd do pivovaru s ročním odběrem piva.

Když jsem vyšel ven, chvíli jsem se snažil zorientovat. Sice jsem měl jen tři piva a necítil jsem ani jedno z nich, ale cizí město a tmavá obloha udělaly svoje, takže jsem pár okamžiků netušil, kde mám auto. Pak jsem ho zahlédl na temném rohu pod knihovnou a svižným krokem jsem se k němu vydal.

Po cestě jsem vytáhl telefon, našel v náprsní kapse papírek a vytočil číslo na policistu Kohla. Trvalo to déle, než jsem čekal, ale nakonec to přece jen zvednul a zněl výrazně rozespale, troufl bych si říct přímo přibližle.

„Co?“

Slyšel jsem, jak tam s něčím štrachá, možná se díval, kolik je hodin.

„Tady Trap, dal jste mi číslo, tak volám.“

„Kdo?“

„Adam Trap.“ Dal jsem mu pár sekund, aby se vzpamatoval. „Včera odpoledne jsem byl identifikovat tělo otce, které nebylo jeho.“

Možná to znělo trochu krkolomně, ale zjevně to zabralo.

„Jo vy... víte kolik je hodin?“

„Půl desáté,“ řekl jsem pomalu. „To jsou ještě dvě a půl hodiny do půlnoci, o který kdybych vám zavolal, zasloužil bych si otázku 'víte, kolik je hodin?'“

„Když člověk pracuje od tří hodin ráno, je tenhle čas půlnoc. To je jedno, co potřebujete?“

Došel jsem k autu, přehodil si telefon do druhé ruky a pravou nahmatl v kapse klíčky. Pak jsem se rozhlédl okolo, protože se mi zdálo, že něco není v pořádku. Žádný vnitřní pocit nebo tušení, jen se mi zdálo, že to tu předtím vypadalo jinak.

Odemkl jsem si a odhodil jsem bundu na přední sedadlo. Chtěl jsem si sednout dozadu, napadlo mě, že bych mohl ještě kouknout na nějaké papíry.

„Jste tam ještě?“ houkl jsem do telefonu.

„Já jo,“ ozvalo se, „ale měl jsem pocit, že vy na mě kašlete. Tak co mi řeknete? Vzpomněl jste si na něco?“

„Ještě líp. Byl jsem v hospodě, v které vysedával otec. Den co den. Všichni ho tam znají a podle všeho měl sice hluboko do kapsy, ale rozhodně se nikam stěhovat nechtěl. Měl nějaké plány do budoucnosti.“

„Jestli dovolíte, pane Trape, řeknu vám vaše plány do budoucnosti. Nepleťte se, prosím, do vyšetřování. Jestli máte nějaké postřehy, něco co by nám mohlo pomoci, tak jsem tady pro vás. Ale nechoďte mi vyslychat lidi, to byste neudělal nikomu od nás radost.“

„Kdo tu mluví o vyslychání? Byl jsem v hospodě, poseděl si, dal si pár kousků a povídal si s přáteli otce. Tomu vy říkáte výslech?“

„A co vám ti přátelé řekli podstatného?“

„Že chtěl otec s jedním sousedem něco začít. Nevím co, ale ten člověk má chatu u Písku. Jestli vás to zajímá, tak přesně u toho Písku, kde bydlím já, bydlíte vy, kde jste našli to tělo. Nebudu se nikomu plést do vyšetřování, jen navštívím sousedy mého otce a zeptám se, jak na něj vzpomínají, jaký byl, než se odstěhoval neznámo kam, jestli ho měli rádi a jestli náhodou nemá někdo byt nebo chatu v Písku, že se otec zmínil, že by tam chtěl s někým něco podniknout. Je to maření vyšetřování, nebo jak tomu říkáte?“

Pohled jsem měl upřený na dveře knihovny s velkou dřevěnou cedulí s otvírací dobou za sklem. Zazdalo se mi, že jsem vzadu za obchodem zaregistroval pohyb, tak jsem tam pohlédl, ale nikdo tam nebyl.

„Nelíbí se mi to stejně jako to probuzení.“

„Původně jsem chtěl říct, že by to chtělo zjistit, kdo to u Písku o víkendu přespává, třeba s ním otec je. Třeba je tam. Ale nebudu se vám do toho plést.“

Zase ten pohyb vzadu za obchodem. Tentokrát už jsem si byl jistý. Jakmile jsem tím směrem kouknul, stín i s majitelem zmizel. Otevřel jsem dveře a vystoupil jsem z auta.

„Mám pocit, že mě někdo sleduje,“ řekl jsem pomalu do telefonu.

„Tak zůstaňte, kde jste. Nebo ještě líp – vlezte do auta a odjeďte jinam.“

„Anebo ještě líp,“ odpověděl jsem, „podívám se, kdo to je.“

„Máte hloupé nápady. Nikam nechod'te, zavolám na místní stanici, ať to někdo prověří. Kde jste?“

Došel jsem za roh. Koušek dál zářila světla nějakého vinného sklípku a šel odtamtud hluk. Možná se jde občas někdo nahoru vyvětrat, napadlo mě. Víno není tak močopudné, jako pivo, ale i malé množství lásky dokáže člověka prohnat, takže coby ne víno.

Vrátil jsem se k autu. Chtěl jsem nastoupit, ale něco mi zakřupalo pod nohama. Sklonil jsem se a hned mi došlo, co tu je jinak.

„Někdo rozbil lampu, která mi předtím svítila do auta.“ Když jsem to říkal, zježily se mi chloupky na krku.

„Říkám vám sedejte do auta a mazejte pryč.“

„Jenže-“ zaregistroval jsem za sebou pohyb, instinktivně jsem se přikrčil a na zádech mi přistála kovová trubka.

Vyhekl jsem překvapením a bolestí zároveň, ale zvedl jsem hlavu, abych viděl jejího majitele, ale viděl jsem jen postavu ve tmavé mikině s čepicí na hlavě, která se celá ztrácela ve tmě.

Skočil jsem do auta. Trubka přistála na bočním okýnku a sklo bylo během chvilky všude kolem mě. Úplně jsem zapomněl na telefon, snažil jsem se pouze si chránit obličej. Muž venku švihnul znova a v předním skle se objevila obří pavučina. Další dvě rány, uprostřed pavučiny byla díra a nakonec sklo padlo částečně dovnitř a zakrylo volant a řadicí páku.

Zvednul jsem hlavu přesně ve chvíli, kdy se cizinec rozmáchl a hodil trubku přímo proti autu. Rychle jsem sklonil hlavu. Proletěla přes přední sedačky kolem mě a dopadla dozadu vedle lékárničky.

Jak jsem si mohl všimnout, byla zatraceně těžká, uvnitř dutá a na konci zahnutá. Lopatky mě z ní bolely ještě měsíc po tom, co tohle všechno skončilo.

Když jsem na zádech ucítil hřejivý balzám, s úlevou jsem sklonil hlavu a v křesle jsem se doslova roztekl.

„Jsem – vám – hrozně – vděčný.“ Odsekával jsem slova podle toho, jak se do mých zničených zad zrovna opírala.

Skončil jsem na místě, které jsem nejméně očekával. Pihovatá servírka Kristýna mi v hospodě sundala triko, aby se mi podívala na záda a nejdřív zaklela a poté prohlásila, že tohle bude potřebovat koňskou dávku koňské masti, abych mohl zítra vůbec hýbat rukou.

Nejprve jsem se bránil a ona vlastně také, když citovala svou matku a její fráze o dospělém světě a nebezpečně zvrhlých dospělých chlapech, ale stejně nakonec poprosila Benyho, jestli to tam zvládne zavřít sám a on jí vyhověl. Takže jsem skončil na jejím křesle s trikem přehrnutým přes hlavu.

Místo odpovědi mi podala malé zrcátko a ukázala na nástěnné zrcadlo naproti mně. „Koukněte se sám, co máte na zádech. Chvilí jsem musela přemýšlet, co mi tvarem připomíná, ale už jsem na to přišla a stydím se to říct.“

Našteloval jsem zrcátko tak, abych viděl. Nejdřív jsem jen zíral, prohlížel narůžovělou čáru, která se táhla od pravého ramene přes lopatku a končila někde u páteře. Pěkná rána, to jsem musel uznat. Viděl jsem i dvě jemné dvacetileté ruce, které pečlivě roztíraly mastičku na choulostivých místech. Ani jeden prst nezdobil prsten.

„Vypadá to jako penis,“ prohodil jsem.

„Já věděla, že si to neodpustíte.“

„Vždyť jste určitě myslela na to samé.“

„Máte přítelkyni? Nemáte prstýnek, takže manželka asi žádná není.“

Zavřel jsem oči, tentokrát kvůli pocitu slasti, žádná tupá bolest odnikud nevystřelovala. Nechal jsem jen pracovat její ruce. „Zvláštní, že jsem před chvílí taky koukal na vaše ruce a myslel na prsten. Mám partnerku, je taky číšnice a má taky zlaté ruce. To asi spojuje všechny ženy na světě.“

„Já jen že jste tak ochotně souhlasil, když jsem vám nabídla nocleh s masáží.“

„Taková nabídka se přece neodmítá. Já mám svědomí čisté a bát byste se měla spíš vy. „kašlete na věk, je fuk, jestli třicet nebo čtyřicet, když si budete brát domů každého chlapa, kterého znáte deset minut, zvyšujete šance na to, že jeden z nich bude deviant převlečený za skautíka.“

„To se vás mám bát?“

Ruce na zádech přitlačily. Ne nepříjemně, ale přece. „Měla byste. Udrží vás to v pohotovosti. Ať vám říkám cokoli, můžou to být jen naučené bláboly na oblbnutí malých holčiček.“

Vstala, stihl jsem se jen otočit a viděl jsem, že si utírá ruce do malé bílé osušky na topení.

„Asi byste měl fakt jít. Tyhle kecy poslouchám denně od matky, další už nepotřebuju.“

Stála přede mnou s rozpuštěnými vlasy, měla krátké bílé tričko, které jí nezakrývalo ani celé břicho, a na němž byla nějaká malá potvůrka s vypoulenýma očima, těsné tříčtvrťáky s rozvázanou šňůrkou houpající se vepředu a malé žluté papuče, na špičkách ošoupané.

Věděl jsem, že to nemyslí vážně. Nejspíš jsem ulítl, to moralizování nebylo třeba, ale jako učitel jsem si už osvojil nějaké návyky a těm se těžko říká ne.

„V pořádku, už budu mlčet. Budu něco mezi drsným nadržným zvrhlíkem a slušňácky nesnesitelným moralistou.“

Kristýna si dala ruce v bok a tahle rádoby drsná pozice mě rozesmála. Vrátil jsem se do pokoje a opatrně si navlíkl tričko. Dorazila za mnou, posadila se na mé původní místo do křesla a přitáhla nohy až pod bradu. Naskytl se mi pohled na upnuté tříčtvrťky mezi stehny, tak jsem se trochu odvrátil.

„Vysvětlíte mi to?“ promluvila. Koukala na mě dětskýma očkama. Ať sama sobě připadala na jakýkoli věk, když takhle seděla, ta čerstvá plnoletost z ní přímo vyzařovala a obdivoval jsem její odvalu, že si sem na noc vezme cizího chlapa s domláceným hřbetem. To zavánělo průšvihem.

„Ta záda?“

„Jasně.“

„Hledám otce. A někdo nejspíš hledá se mnou.“

„To nezní přesvědčivě.“

„Tak jinak – kolik lidí vědělo, že budu spát v autě?“

„Mohl to být jen zloděj.“

„Čekal, až budu v autě. To je přesný opak toho, co by udělal zloděj.“

„Tak co chtěl? Zabít vás?“

„Podle mě vystrašit. Bububu, pár ran do zad a trubkou trošku do kapoty. To by mohlo zabrat.“

„Ale ne na vás.“

„Ale jo,“ přikývnul jsem, „i na mě. Vystrašený jsem byl dost.“

„Nepřipadá mi ale, že byste chtěl zítra odjet.“

„To taky nemám v úmyslu. Musel to být někdo z lidí, s kterými jsem dneska mluvil.“

„Co třeba já?“ Nohy na křesle narovnala a pohodlně si do něj lehla. Já se opřel o okno. Příjemný noční jarní vzduch sklo chladil a tím i mně záda.

„Když jsem vám řekl, že jsem z Písku, tak jste říkala, že jsem jel čtyři sta kilometrů. Myslím si, že můj člověk má s Pískem něco společného a vy ani nevíte, – bez urážky – kde to je.“

„Máte na zádech ptáka - bez urážky.“

Rozesmál jsem se. Možná jí bylo stěží dvacet, ale pusu měla prořízlou tak, jak mám rád.

„Snad se mi do rána nezvětší. Řekl bych, že na velikosti v tomhle případě záleží.“

K snídani jsem dostal míchaná vajíčka s čerstvou pažitkou, tmavý chléb a pomerančový džus. Za současných okolností to byla pro mě hostina. Za jídla jsem se vyklonil z okna a zkontroloval Jitky auto. Bylo pořád na svém místě, stejně jako díry ve třech oknech. Nebude z toho mít radost, ale to pro mě v tuto chvíli byly sekundární problémy.

„Děkuju,“ zachoval jsem dekorum, „snídaně je trochu nadstandard, to jste nemusela.“ Ale abych to okamžitě vyvrátil, narval jsem si plnou pusou vajíček a nechal je sklouznout do pustého žaludku. „To jste vážně nemusela,“ dodal jsem spokojeně.

„Jak vypadá váš malý přítel?“ ukázala na záda.

„Nemám tušení, přes noc jsme měli oddělený pokoj.“

Vyhrnul jsem triko a ukázal jí záda. Když jsem se k ní nazpět otočil, uznale pokyvovala hlavou. „Vypadá to, jako by si s vámi někdo celou noc hrál. Ale ne zrovna kamarádsky. To bude potřebovat víc než koňskou mast.“

„Možná později. V kolik vám začíná práce?“

„Ve dvanáct. To znamená za dvě hodinky.“

„Můžu jít s vámi?“

„Tady vás určitě nenechám, tak asi nemáte na výběr.“

Začala umývat nádobí a já jí během práce vysvětlil svou situaci. Svůj postoj k otci, návštěvu policie i zjištění, že otec je dost možná naživu, ale velice pravděpodobně to on nebo někdo jiný chce zatajit. Zeptala se, co učím. První stupeň, tělocvik a český jazyk. A vedu kroužek savate.

„Savate? Co to je?“

„To je bojové umění původem z Francie. Učil jsem se tam osm let a chtěl jsem ho trochu přenést sem.“

„Takže mě můžete naučit trochu sebeobranu?“ Zvedla mokré ruce a máchla s nimi ve vzduchu, až se po kuchyňské lince rozstříkla pěna. „Jako nějaké ty *ujíí* a *haááááá*...“ sekla pravičkou do utěrky.

Zasmál jsem se. „Tenhle styl moc na sebeobranu neužije. Je to spíš o kopání. Hodně vysoké kopání s co největší destrukcí protivníka.“

„To je možná lepší než sebeobrana.“

„V některých případech určitě. Ale když na vás jde chlap zezadu a s kovovou rourou, je dobré vzít ty nohy na ramena.“

Vypnula vodu a posadila se vedle mě. Oči jí krásně zářily, pihy na nose zvýrazňovalo slunce, které sem svítilo oknem a ona tak působila dospěle, přitažlivě a z mého pohledu i lákavě. Až příliš lákavě. Vzpomněl jsem si na její matku a slova, jimiž ji častovala před spaním, a poté i na Jitku, její steaky zkažené provensálkou pastou i víru, kterou mě už drahnou dobu zásobuje.

„Jste v pohodě?“ Zase ty dětské oči, ale v nich zájem.

„Jsem naprosto v pohodě. Jen uvažuji, kde to vlastně jsem a jestli mi to všechno za to stojí. Nakládačku jsem dostal, auto mám zničené a přespávám v cizích bytech. A to všechno kvůli člověku, který mi zajistil despotické mládí. Chtěl jsem se tu jen porozhlédnout, jestli tu otec je nebo ne a malinko se mi to vymklo z rukou.“

Trochu trpce se usmála. „Vy si tak máte co stěžovat. Co ten chudák, co tam ležel na prkně? Vy aspoň máte naději, že váš otec žije. On už má utrum.“

Zarazil jsem se a muselo to na mně být vidět.

„Máte pravdu. Máte naprostou pravdu. Ten chudák má utrum. Co když na to jdu ze špatné strany?“

„A jaká strana je ta správná?“

„Pořád jsem se soustředil na otce. Ale vezměte si – Odstěhoval se sem z Písku, měl tady byt, sice malý, ale měl. Chodil pravidelně do hospody za kamarády. Měli ho rádi. Nájem platil všelijak, někdy se zpožděním, ale platil. A majitel jeho bytu ho taky docela uznával, nemluvil o něm vůbec špatně. Měl souseda, s kterým plánoval něco rozjet. Bůhvíco, mohla to být levárna, ale taky mohli chtít sbírat staré železo, co já vím.“

On neměl ani trochu důvod odsud zmizet. Ale přesto se právě to stalo. Takže říkám, že na to jdu z druhé strany. U otce chyba není, není nic, co bych mohl vypátrat, jsem o tom přesvědčený.“

Odstrčil jsem prázdný talíř od stolu. Mělo mi to dojít už dávno.

„Je chyba se ptát, jestli je otec naživu, ale proč ten druhý zemřel.“ Poklepal jsem prstem na stůl. „A hlavně kdo to byl.“

Před Černým Jelenem jsme chvíli seděli v autě. Kristýna pracovala od jedné hodiny. Doma strávila až nezdravou spoustu času v šatníku, zkoušela jedny šaty za druhými, ale když si konečně vybrala (modré šaty s krátkými rukávy, oku lahodícím výstřihem tvarovaným do srdce a zešikmeným spodkem), musel jsem uznat, že jí to sluší, a že bude skoro škoda, že to bude muset v lokálu překrýt zástěrou.

„Podívejte – představte si situaci, že někoho potřebujete odstranit.“ Věnoval jsem jí přímý pohled, abych měl jistotu, že mě vnímá. „Z jakéhokoli důvodu, těch jsou miliony. Dluhy, nevěra, dluhy, dluhy, dluhy. Nebo na vás ten člověk něco ví. Něco choulostivého.“

„Třeba že peru peníze?“

„Ty už dneska pere každý a každý o tom ví, to by byla mrtvá půlka republiky. Ale ano, třeba že perete peníze. Jak ho odstranit, aby se v tom nikdo nešťoural? Někde ho v klidu bokem zabijete. To je samoskou. Ale co s tělem?“

Zatvářila se pochybovačně. „Zabiju někoho jiného, někoho hodně podobného a dám k němu doklady své první oběti?“

„Vím, že to zní divně, ale není to tak jednoduché. Najdete si člověka, kterého nikdo nebude postrádat. Můj otec měl oblíbenou jedinou hospodu, do které každý den chodil. Scházel se tam se stejnými lidmi, probíral stejné situace. Ti lidé,“ ukázal jsem na okýnko, za kterým se stála na pevných základech hospoda, „ho znají. Vědí o něm, že má nějaké plány do budoucna, ví o něm, jestli si pere ponožky dvakrát nebo jednou a jestli ho po tvarohu pálí záha. A taky vědí, že nemá syna. Jednou provždy se mě zřekl a stojí si za tím. Neexistují pro něj, stejně jako cokoli, co je spjaté s mým životem. A tak to nejspíš i podával. Komukoli, kdo poslouchal.“

Jestli někomu vyhovoval věkem, výškou a váhou, ten detail, že neexistuju, byl životně důležitý. Nikdo by nepátral po tom, proč zemřel a neměl by ho kdo identifikovat.

Jenže on měl. A zjistil jsem, že to studené tělo bez jizvy nad zadkem není otcovo. Tomu říkám čára přes rozpočet. A teď jsem tady a čmouchám okolo jeho bytu.“

Oba jsme otočili hlavy, když se u hospody otevřely dveře a okolo jelena s popelníkem na hlavě prošel šoupavým krokem Michal Stejskal s hubeným mužem oblečeným do šedého

obleku v zádech. Oba obešli hospodu, došli k vratům, za kterými byl možná cizí pozemek, možná pozemek patřící k jelenovi a začali o něčem diskutovat.

„Nechodí Stejskal jen v pondělí a sobotu?“ zeptal jsem se.

„Chodí. Abych řekla pravdu, nikdy jsem ho tady v jiný den neviděla. Ale dělám tu krátkou dobu.“

„A nevíte, kdo to sním je?“

„To je jeho bratr. Michal ho vždycky pumpne o pár stovek, pohádají se a Míša se ožere. Říká tomu 'italský bratříčkování'. Jako že spolu mají Itálii, chápete?“

Chápal jsem to.

„Asi byste měla jít do práce.“

„Nedopověděl jste mi tu vaši myšlenku.“

„Později, Kristýno, něco mě napadlo a nechci to odkládat.“ *Napadl mě ten alkoholik, Kristýno. Napadl mě Míša, napadlo mě, že o něm ví tak moc, ví o něm všechno, ví o něm víc než já a to je nejspíš to, oč v tomhle příběhu běží.*

Vystoupili jsme. Kristýna si držela spodek sukně a v předklonu mi ukázala značnou část svého poprsí. Mezi štangasty musí být zatraceně oblíbená. A nejspíš to ví a proto se takhle oblíká.

Já mezitím jel několik zastávek městskou hromadnou dopravou až k domu, kde bydlel otec. Autobus našťestí stavěl hned za rohem. Další štěstí bylo, že správce byl doma. Pouze jsem ho vyrušil při obědě, ale včera to bylo na odchodu, tak si už možná na ty mé nevhodné návštěvy zvykl. Strávil jsem u něj dvě hodiny a vrátil jsem se před hospodu, kde kupodivu stálo pořád mé auto vcelku (rozbitá skla nepočítaje) a dokonce bez jakéhokoli papíru od policie.

Uvnitř jsem pozdravil Benyho a odpověděl jsem, že jsem ještě otce nenašel. Ne, nemám ani tušení, kde by mohl být. A ano, vyspal jsem se dobře, i když ta pulzující fialová nádhera vzadu na zádech o sobě dává každou chvíli vědět.

„Dokonce mám pocit, že mi trochu přestává sloužit levá ruka,“ prohodil jsem. „Asi mi ten šílenec přetáhl i nervy.“

„Ráno je vždycky horší,“ odpověděl. Necítil jsem v jeho hlase nějaký zvláštní soucit. Samozřejmě jsem ho po něm nežádal. „Měl byste s tím jít k ortopedovi, jinak to taky můžete léčit čtvrt roku.“

Byl skloněný nad sudem a zarážel do něj čep.

„Zajdu, určitě zajdu. Neviděl jste toho chlapa, jak jsem si s ním včera povídal?“

„Michala? Pobíhal tady celý poledne s bráchou, takže dneska bude zase držka v louži.“

„Můžu na něj tady počkat?“

„Když si objednáte...“ vykoukla mu hlava. Usmál se. „Ale můžete tu být i nasuchu, nemám zatím nikoho, takže nebudete ubírat místo.“

Vybral jsem si místo u stejného stolu jako posledně. Kristýnu jsem slyšel vzadu v kuchyni s něčím rachtat. Michal Stejskal přišel za deset minut a už od dveří něco pomocí prstů gestikuloval. Sledoval jsem Benyho, jak bere čistý půllitr a natáčí do něj pivo. Za chvíli už seděl Stejskal u mého stolu. Vypadal naprosto stejně jako včera. Stejně oblečení, stejně přeleželé vlasy a stejný odér linoucí se ze všech záhybů. Vypadalo to, že ten chlap ani nespál. Nebo možná spal před hospodou.

„Prej jste dostal včera před hospodou nakládačku.“ Táhla z něj nějaká směs piva a slivovice, skoro se mi z toho dělalo špatně, ale tentokrát jsem se snažil soustředit na jeho oči. Alkohol se člověku odráží v očích stejně, jako se oči odrážejí v zrcadle. Otec se často snažil před matkou zatajit, jak moc a kde popíjel. Ale ona to na něm stejně vždycky poznala. A bohužel pro ni, čím víc na něj dorážela, tím agresivnější byl.

„Neříkal bych tomu *nakládačka*. Prostě se mi někdo snažil ukrást auto, a když mu to nevyšlo, aspoň mi ho zničil.“

„A už je to dobrý? Zdejší lidi dokážou být svině. Mně to nemusíte vykládat, chodím, koukám a vidím. Lidi umí být svinský svině.“

Nechal jsem ho chvíli vrtět hlavou. Dopil pivo, které tak před pěti minutami před sebe postavil.

„Jsem v pořádku. Můžu s vámi někde v soukromí mluvit?“ Ukázal jsem na zadní dveře.“

„A o co jde?“ Naznačil obsluze prsty dvojku.

„O otce, samozřejmě. Ale chci se ptát mezi čtyřma očima. Budeme sami, budeme venku a oba se budeme moct lépe soustředit.“ Vytáhl jsem tři bankovky a položil je před něj na stůl. „Myslím to vážně a potřebuju vás hned, ne po deseti pivech.“

Sklopil hlavu. Rty se mu stáhly do zvláštního úšklebku, ale bankovek se nedotkl.

Ať už jsi, kdo jsi, tuhle hru budeš muset hrát až do konce, chytráku.

Shrábl peníze. „Trošku moc vaty za pár odpovědí.“

„Ne pro mě.“ Vstal jsem. Zadní dveře byly pootevřené a za nimi prosvítala zahrada sousedního domu. „Tak pojďte.“

Nechal jsem ho jít jako prvního. Po cestě si bankovky nešikovně zastrkával do džínových kalhot, vypadalo to, že mu ruce neslouží a viditelně se trásly. Prošli jsme dveřmi. Vzadu byl hned vedle velký rodinný dům, obehnaný z půlky drátěným plotem a z druhé půlky, kde byly kontejnery a dvě místa na parkování, dřevěnou ohradou. Ukázal jsem na ni.

„Tam budeme sami.“

Ty tu znáš všechny lidi, znáš všechny hospody, jsi velký štamgast, vid’?

Nechal jsem ho jít dva metry před sebou. Ruce si strčil do kapes, jen palce nechal venku.

Vyšlapeš někomu cestičku. Někomu, kdo ti dobře zaplatí. Stačí jen najít správného osamělého hrdinu, člověka, který nikomu nebude chybět.

Zkrátil jsem vzdálenost na metr.

Věděl jsi, že přespávám v autě. Neměl jsem se zmínit, ale udělal jsem to. Byla to chyba, ale další už neudělám. A tuhle napravím tady a hned teď.

Udělal jsem další rychlý krok. Chytl jsem Stejskala ze zadu za krk, zvrátil jeho tělo dozadu a pak mu ho pravou rukou jako smyčkou utáhl. Zachroptěl, ruce mu vyletěly nahoru, ale já měl obličej dostatečně daleko.

Odtáhl jsem ho ke kontejnerům, poklekl na jedno koleno a nechal jeho tělo klesnout dolů. Viděl jsem, jak mu obličej pracuje, rty se mu lehce otvíraly a zavíraly a získávaly nafialovělý nádech. Tak jsem lehce povolil. Z krku mu unikl vzduch a znělo to jako balónek na pouti.

„Chci jenom vědět, kde je můj otec. Povězte mi to. Prosím,“ dodal jsem.

Ruce se mu začaly sápat po mé bundě. „Pust’...“

Vypadalo to, že chce říct ještě něco, ale v plicích nezbývalo moc vzduchu, nedokázal tvořit dlouhé věty.

„Otec,“ zopakoval jsem. „Kde?“

„Nechápeš... povol...“ u nosu se mu objevila bílá bublinka a hned praskla. Nohy mu začaly samovolně jezdit po špinavé zemi a už tak zaneřádná džínová souprava dostávala pořádně zabrat.

Nechápal jsem, ale chtěl jsem pochopit. Tak jsem přemýšlel, jestli znovu povolit nebo ještě trochu stisknout. Ale rozhodnutí zřejmě nebylo na mně.

Ucítil jsem chlad a vzápětí i pistoli přiloženou k boku hlavy. Velice pomalu jsem se otočil a uviděl muže, který měl být Stejskalovým bratrem. Oblek měl dokonale vyžehlený. Jednu ruku měl v kapse, druhou, navlečenou do rukavice, mi ohrožoval spánkem.

„Jak říká – povol.“ Hlas měl chraplavý, s pražským přízvukem.

Udělal jsem, co řekl.

Povolil jsem sevření a ve stejnou chvíli jsem z kleku vyskočil do vzduchu, pravým kolenem kopl do pistole, a když jsem dopadl na zem, šlápl jsem Stejskalovi na kotník. Neslyšel jsem, jestli to křuplo, ale nebyl čas.

Pistoli jsem druhému muži nevykopl, jen jsem ho vyvedl z rovnováhy. Skočil jsem do strany, odrazil se od kontejneru do vzduchu a dalším kopem mířeným na rameno, jsem ho povalil na zem.

A ve chvíli, kdy jsem se k němu vrhal znovu, za mnou slyšitelně cvakla pojistka pistole, a když jsem se otočil, viděl jsem na zemi sedícího Michala Stejskala. Měl roztažené nohy, v obličeji bolestivou grimasu, v jedné ruce držel zbraň a v druhé něco, co k mému překvapení vypadalo jako průkaz.

„Už dost, vole blbej. To stačí.“ Hodil průkaz svým směrem. „Mlátíš policajty, blbče.“

„Takže ÚVPZ?“ Skoro nevěřičně jsem kroutil hlavou? „To slyším prvně.“

Seděl jsem v modrém Fordu pár bloků od Černého Jelena. Na místě řidiče byl Michal Stejskal a za námi s lékárníčkou v ruce jeho kolega, jak jsem brzy zjistil. Jmenoval se Viktor Sedlák a nebyl mi vůbec vděčný za to, co jsem mu provedl v tom tmavém koutě za hospodou.

Nejdříve ošetřil Stejskalovi kotník (velmi opatrně jsem se omluvil – jednak jsem nevěděl, co mě čeká za postih, když jsem se popral s policií, ačkoli jsem vůbec netušil, že to policie je, a jednak jsem byl pořád rozhozený z toho, že se moje skvělá teorie hroutí jak domeček z karet) a pak přešel k sobě. Nalepil si náplast na roztržené rameno. Díval se na mě trochu nasupně.

„Co jste si myslel, človče? Oblek v háji, vyšetřování v háji. Co jste si myslel?“

„Myslel jsem, že na mě někdo míří zbraní. Vy byste se nebránil?“

Stejskal se začal smát. „Neuvěřitelné. Já si vás prověřoval. Zjistil jsem všechno. I pravdu o tom vydědění. Zjistil jsem, že máte čtyři plomby, jednu dole a tři nahore. Že máte hypotéku na byt, který nemáte pojištěný. Dokonce jsem zjistil, že jste v sebeobraně před patnácti lety do otce zabodl křížový šroubovák.“ Otočil se na sedačce ke mně, bundu měl rozepnutou a nevkusné triko pod ní špinavé od země. „Sem dolů,“ ukázal pod ledviny, „zarazil jste mu ho tam skoro po rukojeť. Ale nedokázal jsem zjistit, že jste posraný karatista.“

„Trénuji savate,“ opravil jsem ho.

„Moje rameno v tom nevidí rozdíl,“ ozvalo se zezadu.

Položil jsem obličej do dlaní. Tohle je zlý sen. „Vážně se vám omlouvám. Všechno to do sebe zapadalo.“

„Co všechno?“ zeptal se mě Stejskal. „Řekněte mi, co všechno.“

„A dostanu od vás taky pár odpovědí?“

Několik minut jsme se vzájemně oťukávali, ale nakonec z toho byla poměrně plodná debata.

ÚVPZ, tedy Ústav pro vyšetřování politických zločinů, byla odnož protikorupčního oddělení, založená před dvanácti roky na popud nejvyššího soudu, jelikož nebyla žádná organizace, která by stíhala a trestala zločince, na které je státní policie i celá česká jurisdikce krátká.

Byla zapotřebí organizace, která se bude věnovat jen a pouze nepostizitelným osobám, státním příslušníkům s trestněprávní a přestupkovou imunitou a spolkům, které pochybně zasahují do vyšších politických kruhů

Před několika lety se ztratil jeden vysoce postavený poslanec. Tělo nebylo nikdy nalezeno. Pár měsíců poté unesla extremistická skupina jistého senátora pravidelného obyvatele horní komory. Po pár týdnech vyjednávání se odmlčela a už se nikdy neozvala. Senátor skončil v zapomnění.

„A takhle bych mohl pokračovat. Takových lidí je spousta. Zároveň s nimi mizí v různých místech republiky různí lidé. Nebyla to lehká práce, ale zjistili jsme systém, s nímž operuje určitá skupina lidí. Buňka, chcete-li.“

„Systém?“

„Je to dlouhé vyhledávání a prověřování. Dostanete zakázku na Pepíka Nováků. Zaměstnavatel ho chce zlikvidovat. Bez svědků a bez humbuku. Pepík má metr osmdesát, devadesát kilo, hnědé vlasy. Takže se vypustí čmuchací pes, který najde člověka podobného vzrůstu jako je Pepík, s podobnou barvou vlasů a klidně i podobně tučným panděrem. A bezpodmínečně je nutné, aby to byl osamělý vlk. Musí to být člověk, který nikoho nemá, nikdo ho nebude postrádat a nikdo ho nepřijde identifikovat.“

„To je přesně můj názor,“ zareagoval jsem. Ale zároveň jsem věděl, že mi v tom všem něco nesedí.

„Jsem rád, že ho sdílíme. Takže Pepíka zlikvidujeme. Vpálíme mu kulku do hlavy, umlátíme ho kladivem, to je vlastně jedno, hlavně ať se nedá poznat podle obličeje. To je, oč tu běží. Potom přijde na řadu slídící pes. Za dobu, co osamělého vlka sleduje, už z něj musí mít spřízněnou duši.“

„A za tu jsem považoval vás,“ skočil jsem mu do řeči. „Nemůžete se divit. Obrážíte všechny hospody, znáte všechny lidi, hlavně ty, co jsou hodně na hraně. Dneska jsem mluvil se správcem v domě, kde bydlel otec. Byl jsem u něj dvě hodiny a společně jsme projeli všechny nájemníky. Má tam několik rodin, pár důchodců a jednu mladou holku. Byl si naprosto jistý, že nikdo nemá chatu u Písku.“

Stejskal se usmál. „Nevěřil jsem tomu, že byste si to prověřoval. Přece jste jen...“ zaváhal.

„Co? Učitel?“

„Jo, učitel. Potřeboval jsem vás jen poslat špatným směrem, trochu vás zabavit. Nevěřil jsem vám, že jste Zdeňkův syn, tvrdil, že žádného nemá.“

„Jak vidíte, dokážu se o sebe postarat. A potom – říkal jsem vám, že přespávám v autě.“ Promnul jsem si krk. „Bolí mě z toho už celá záda a střepy budu uklízet dva dny.“

„Co takhle si pronajmout hotel? To slušní učitelé dělají, ne?“

„Zkoušel jsem to právě u správce. Měl volný byt, tak jsem mu chtěl na pár dní zaplatit.“

„V Praze někdo neslyší na peníze?“ Zavrtěl hlavou. „To jsou věci.“

Najednou mi něco došlo. Taková lehounká myšlenka, prosvištěla hlavou a já ji málem nestihl ani zastavit. Ale dokázal jsem to, a jen jsem ji zpracoval, nabalila se na ni další a pak další a najednou se mi rozšířily oči poznáním.

„Do háje,“ vypadlo ze mě. A hned na to jsem dodal: „Řekl bych, že vím, kdo nám s tím může pomoci. Jestli ovšem nebude spát.“

Do Písku jsem dorazil před šestou hodinou. Už se stmívalo, ale stále bylo dost vidět a dům se žlutou fasádou a číslem popisným 328 byl nepřehlédnutelný, stejně jako luxusní vůz zaparkovaný před garáží.

Prošel jsem pootevřenou brankou a zazvonil na zvonek. Policista Kohl mi otevřel v tričku a vytahaných teplákách, v ruce držel obloženou housku. Na chvíli přestal žvýkat a potom dveře otevřel dokořán a vyšel ven.

„Asi bych se měl ptát, co tu děláte, když jste mi včera volal z Prahy. Nebo se mám zeptat jak víte, kde bydlím?“

„Použil jsem na to takovou tlustou žlutou knihu, je tam vedle vašeho čísla i adresa. Sprostáci,“ řekl jsem. „Tak jsem si ji opsal a vrátil jsem se. Potřebuju pomoct. Nebo spíš poradit, jak se to vezme.“

„A asi to do pondělí nepočká, co?“

„Nemáte pondělky volné?“

„Trefa. Tak pojd'te dál.“

Vešel dovnitř domu a já za ním. Boty jsem si odložil v široké předsíni vedle starobylého stojanu na deštníky a následoval ho do pokoje. V seriózně zařízené místnosti byl bar, kulatý stůl s pohovkou a dvěma křesly a dvě rozložené palmy v květináčích podél oken. Pod jednou z nich se válela kočka. Kohl ji sebral ze země.

„Dáte si něco?“

Pohled směřoval na mě, nikoli do kuchyně nebo k baru, tak jsem netušil, jestli je tím míněn alkohol nebo něco jiného. „Díky, ale jsem tady autem. Z půjčovny,“ protáhl jsem obličej, „auto mojí přítelkyně to včera nezvládlo, takže už je na cestě do servisu.“

Tázavě se na mě zadíval. „A vy jste v pohodě?“

„Mám trochu fialová záda, ale to potřebuje čas. Jako všechno.“

„Dobrá. Tak co ode mě potřebujete?“ Odložil nedojedené jídlo na stůl, jeho místo nyní zaujímal kočka. Položil si ji na klín.

„Nemáte ženu vid'te?“ zeptal jsem se.

„Je to tak vidět?“

„Jsou tu určité indicie. Bageta, kočka, ty tepláky jsou vážně strašné, měl byste je spálit.“

„Díky za radu.“

Posadil jsem se vedle něj. Pohovka byla krásně nadýchaná a já se do ní ponořil skoro po krk. Musel jsem uznat, že ten chlap má vkus.

„Celou cestu zpátky jsem přemýšlel,“ začal jsem. Trošku jsem si to přibarvil. Nepřemýšlel jsem celou cestu, pouze její většinu. Protože mi to ve chvíli, kdy mi to docvaklo, přišlo jasné jako nebe nade mnou. Rozhodně jsem ovšem nechtěl blábolit nesmysly, tak jsem si oba dny znova přebral a představoval jsem si v hlavě celý scénář s velkou zlou korporací jako záporákem. Nebylo to nakonec tak těžké.

Na jednu půlku barikády jsem postavil zlou temnou sílu a její přísluhovače, kteří měli dvojí úkol. Prvním bylo zlikvidovat nevhodného politikapodnikatelesoudce a druhým najít oběť s vhodným tělem a průkazem totožnosti. Tohle všechno mi dovyprávěl Michal Stejskal, který se tak nakonec vůbec nejmenoval, ale když jsem ho požádal, aby mi řekl pravé jméno, skoro se rozesmál. Prý mi musí Stejskal stačit. Politikpodnikatelsoudce dostal lopatou do hlavy a k tomu poděkování za věrné služby a tělo se šoupl do mrazáku. Tou dobou už tuhle i další tělo, tělo náhradníka. To většinou v betonu.

Obličej prvního nebožtíka se domlátil k nepoznání, v extrémních případech se uřízla hlava. Ano, i takový případ tu byl, poznamenal Stejskal. Nemáme přesný počet obětí, ten mít nejspíš nikdy nebudeme a nezjistíme, kolik z těl nalezených za poslední roky bylo takhle nahrazeno, ale o některých víme naprosto přesně. Na různých místech republiky jich je za čtyři roky potvrzených čtrnáct. Potvrzených naší organizací, upřesnil. Oficiálně jsou mrtví různí občané, většinou bezdomovci nebo lidi bez příbuzenstva.

A přemýšlel jsem dál. Člověk, který shání náhradníky, se mezi nimi musí pohybovat. Nebude to žádný podnikatel, prodavač, celebrita, musí to být někdo naprosto obyčejný. Mohl

to být právě Michal Stejskal, byl pro tohle naprosto ideální. A navíc, po tom nočním incidentu jsem si byl jistý, že tam někdo takový opravdu je, a že jsem s ním dost možná byl v kontaktu. Napadl mě správce, jenže to byl člověk usedlý, lidé chodili za ním, ne on za nimi. Pak mě napadl ten soused, s kterým otec mohl (ale také nemusel) mít zájem něco v budoucnu podniknout a hned vzápětí jsem si vzpomněl, co mi správce říkal. Jeden člověk mu odešel, jeden přišel.

Co když ten člověk, který vyhledává náhradníky, je nájemce? Možná si hledá své oběti dopředu, to je nejpravděpodobnější. Najde ho a nastěhuje se buď do toho samého domu, nebo poblíž. Pokud je člověk osamělý (a to náhradníci jsou), nemůže být problém, získat si jeho důvěru, spřátelit se. Zjistit o něm vše potřebné. A buď se ho vzdát, pokud nevyhovuje, nebo když přijde vhodná doba, poslat mu parte doporučeně.

Počkat pár dní a odstěhovat se. A za pár dní poslat pojistku. Člověka, který bude v tom samém bytě, nebo někde v okolí bydlet dva tři měsíce a zajistí, nebo se ubezpečí, že po oběti nikdo nepátrá.

Vzpomněl jsem si, na okamžik, když jsem se správcem mluvil. Okolo proběhl muž ve sportovní soupravě. Mohl jsem se plést, nemusel to být on, ale jsem si tím skoro jistý. Nejen Stejskalovi, ale i správci jsem se zmínil, že budu spát v autě, pokud mi nepronajme byt. Pojistka, která bydlela v bytě po prvně odstěhovaném, nejspíš něco zavětrila a šla si se správcem promluvit. A ten neměl potřebu cokoli zatajovat, takže mu o mně povyprávěl, o mých otázkách i noclehu. A pak už nebyl problém mě v noci navštívit a znepríjemnit mi návštěvu města.

Pořád mi tam ale neseděla jedna věc, jak už jsem řekl Stejskalovi.

Náhradníky hledali celorepublikově. Tělo člověka, které mělo být mého otce, se našlo v Písku. Proč by tělo někdo převážel? A druhá věc, která mi vrtala hlavou snad ještě více.

Proč probůh politikapodnikatelesoudce prostě nezabít a nezahrabat? Každý druhý mafiánský příběh, který dávají po nocích v televizi, může dát několik zaručených receptů, jak na to.

Tak proč, kruci?

Přesně kvůli tomu, proč jsem já byl v pátek zpocený a unavený z malých nadšenců do savate v nemocnici a obhlížel jsem cizí tělo. Kvůli identifikaci.

„Přemýšlel jsem a stejně jako vedou všechny cesty do Říma a jako všechny ženské nevědí, co chtějí, ale nedají pokoj, dokud to nedostanou, stejně tak i všechny cesty vedou k vám.“

Drbal kočku na hlavičce a ta spokojeně předla. „Asi vám nerozumím.“

„Ale rozumíte. Je to naprosto jednoduché. Celé to je takový řetěz, kde se všichni jako svorní braši drží za ruce. Jeden je na začátku, to je objednavatel. A někdo musí být na konci. Taková výstupní kontrola.“

Kohl teď vypadal ještě unavenější než v pátek u mě před tělocvičnou. Váčky pod očima mu nezmysly, naopak se zvětšily. A skoro to vypadalo, že se mu zvětšilo i břicho, které se snažil zakrývat volným trikem.

„Jestli mi něco chcete říct, tak ven s tím.“ Hlas měl klidný. Možná unavený, ale určitě klidný.

„Chci říct – k čemu je mrtvola politika, když jde oficiálně o mrtvolu nějakého Zdeňka Trapa?“

„K čemu?“ Díval se mi upřeně do očí a já mu oplácel stejnou mincí.

„Na hovno, když už se ptáte. Jedině když je u toho policista, který zná tělo politikapodnikatelesoudce a může potvrdit domluvenou cestou úmrtí. To by byl konec článku a výstupní kontrola, tak tomu klidně můžeme říkat.“

Viděl jsem, jak policista otvírá pusou, aby něco řekl, tak jsem ho gestem zarazil. „Nic nemusíte říkat. Co jste měl v plánu? Říct, že nevíte, o čem mluvím? Že jsem blázen? Nebo něco originálnějšího?“

Ústa zavřel a mlčky vstal. Přešel k baru, který byl pootevřený. Uvnitř malá žárovka nasvětlovala několik lahví. Ani jedna se nezdála plná.

„Asi si naleju.“ Větu řekl spíš do zdi než ke mně.

„Mně by tohle všechno vůbec nenapadlo, víte?“ pokračoval jsem. „Jenže jsem se snažil přijít na to, kdo byl ten útočník včera večer. Přemýšlel jsem, komu jsem řekl, že budu spát v autě a – bůh mi pomáhej – vzpomněl jsem si i na vás. Jenže samozřejmě v té souvislosti, že vám jsem to neříkal. Ale bohužel mi došla jiná dvě fakta.“

Když jsem vám včera volal, vystříhl jste nádherné ospalé představení. Já vám to věřil. Proč taky ne? Jste tvrdě pracující policista a spánek je důležitý. Jenže jste zapomněl, že jste mi říkal, že v sobotu máte pohotovost. Takže mě napadlo, že vlastně vůbec nespíte, ale že jste pěkně na drátě a čekáte na informace. Ať už o mě a jak moc jsem pro vás nebezpečný, nebo zprávu od někoho jiného z té vaší pochybné společnosti.

A potom,“ poklepal jsem si na hlavu, „a berte laskavě na vědomí, že nejsem detektiv, a i když jsem učitel, hlavu mám děravou – když jsem vám do telefonu říkal, že mě někdo sleduje, radil jste mi, ať skočím do auta. V tu chvíli mě to vůbec nezarazilo, hlídal jsem si záda. Sice ne moc úspěšně, ale to už je můj problém. Jenže dneska jsem si řekl: Jak krucinál ten polda věděl, že jsem tam autem?“

Policista u baru protřepával láhev s něčím nažloutlým a koukal na ni proti světlu. Na vteřinu na mě pohlédl. „Jak?“

„Protože měl dávno informace od nájemníka ‘nenájemníka’. Proto. Pamatuju si jasně, že jsem vám říkal, že auto nemám. A i kdybyste si mě nakrásně prověřoval, zjistil byste maximálně to samé. Takže jste prostě nemohl vědět, že jsem tam autem, natož, že v něm budu spát.“

„Ale věděl jsem to.“

„Věděl,“ přikývl jsem.

V jeho ruce svítila naleštěná zbraň. Nevím, jak se tam dostala, nejspíš jsem se tolik zaobíral lahví s alkoholem, že jsem si vůbec nevšiml, co dělá.

„Ve vašem vlastním zájmu nevstávejte, prosím. Víím, co dokážete s nohama, a nechci vám prostřílet kolena.“

Neměl jsem moc na výběr, takže jsem zůstal sedět. Doufal jsem, že za pár minut bude po všem. Jestli jsem ho dobře odhadl, bude. A jestli jsem ho odhadl špatně, tak nejspíš taky.

„Co chcete dělat? Střílet za denního světla ve vlastním bytě? Svou zbraní? Neozbrojeného člověka, svědka vašeho posledního případu?“

Policista se posadil vedle baru. Světlé vlasy mu zplihle visely do obličeje. Pusou odzátkoval láhev, mocně se napil, ale přitom na mě nepřestával mířit. „Musím přemýšlet, Adame, ano? Nechte mě laskavě přemýšlet.“

Další lok a čůrek kapaliny mu stekl koutkem úst a po krku dolů pod triko.

„Byl bych raději, kdybyste přemýšlel bez pití.“

„Já bych byl raději, kdybyste tady vůbec nebyl,“ odpověděl.

„To je mi líto. Ale víím, že střílet nebudete. Včera jste dal taky rozkaz, aby mě ten člověk jen vystrašil. Nejste vrah.“

Chvilí na mě koukal, lahev mu volně visela z ruky. „Nejspíš ne,“ řekl nakonec. „Ale stejně si tu hračku ještě chvíli nechám. Lepší už to nebude, určitě ne pro mě, ale vy si musíte uvědomit, že tohle nic neřeší. Takových, jako jsem já, je po republice několik. A po dnešku se určitě vymyslí jiný systém. Trochu jste jim udělal čáru přes rozpočet, ale kola se budou točit dál. Zkorumpovaná politická prasata budou dál umírat, jen u toho už já nebudu.“

Rozepnul jsem si bundu a ukázal mu odposlouchávací zařízení. „To máte pravdu, nebudete.“

Nekomentoval to. Posadil jsem se vedle něj na zem a vzal si od něj láhev. Nevypadal, že mu to vadí. Vlastně vypadal, že mu nevadí nic z toho, co se před chvílí událo. Ukázal jsem lahvi na něj a dal jsem si ji k ústům. Okamžitě jsem to vyprsknul.

„Puškin? Jablečný Puškin?! Co mi to děláte, člověče? Za to mi ztráta řidičáku nestojí. Zlatá ančovičková pasta.“

Rozesmál se a já se k němu přidal. Měli jsme na to jen pár minut. Venku už se rojila policie. Když vtrhli dovnitř, policista Jaromír Kohl byl neozbrojený a připraven na transport.